

то и извыкна: ” О Боже ! каква нечякана помощь ! тоя кръсть е многоцѣнный. Сега ще можемъ да исплатимъ дълговеты си, и наши-ты чяда иѣма да испаднжть въ сыромашество “. И двама-та плачяхж отъ радость, съ издигнаты погльды камъ небе-то; а дѣтца-та еднакво ся моляхж съ кръстосаны рѣцѣ.

Благодарны-ты сълзы на това домородство бѣхж по-многоцѣнны прѣдъ Божій-ты очи отъ скжноцѣнны-ты камъниѣ на челоувѣческыя погльдѣ.

На другия день рано, Софія отиде въ града право у дома почитаемаго Свѣщенника, камъ кого-то имаше дързость още отъ дѣте, и го почиташе.

Тойзи старецъ, кой-то отъ възрасть-тж имаше космы-ты си побѣлѣли, вджхваше общж почитѣ. Софія му съобщи намѣрено-то си, като му приказа сичкж-тж свож Исторіж, и накрай расказваніе-то, произнесе думы-ты, что ѣ бѣше изрѣкълъ добрый Свѣщенникъ на тръгваніе то ѣ, когато бѣше още малка. „ Не ли си гы забравила, ” извыкна старецъ-